

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 65 16 Ἰουλίου 2001

Ὁ Μεσσιανισμός τῆς τεχνολογίας

Αποδέχομαι τά ἀνοίγματα καί τίς ἐξυπηρετήσεις τῆς σύγχρονης τεχνολογίας. Τά χαίρομαι καί τά ἀξιοποιῶ. Ἀπορρίπτω, ὅμως, τόν ἄκρατο Μεσσιανισμό, πού ἔστησαν μπροστά μας οἱ σχεδιαστές καί οἱ τεχνουργοί τῆς τεχνολογικῆς ἐκρηξης.

Τό θαῦμα τῆς τεχνολογίας, κυρίαρχο στήν ἐποχή μας, ἐντυπωσιάζει, αἰχμαλωτίζει καί συνεπαίρνει. Ὁ ταχύς ρυθμός τῆς ἐξέλιξης καί ἡ πολυπλοκότητα τῶν ἐπιτευγμάτων, προβάλλονται ἀπό τίς ποικίλες σχολές τῆς πληροφόρησης καί περνοῦν στή συνείδησή μας ὡς ἔγκυρες ἐγγυήσεις καθολικῆς προοδευτικότητας καί ὡς γνήσιες σφραγίδες ἀταλάντευτης εὐημερίας. Ἡ πρόοδος τῆς μηχανῆς ταυτίζεται μέ τήν πρόοδο τῆς ἀνθρωπότητας. Τό πέρας τῶν προϊόντων τῆς τεχνολογίας στήν καθημερινότητα θεωρεῖται ἀνοίγμα δρόμου, πού φέρνει σέ ἀνοιχτά γήπεδα ὑψηλῆς πολιτιστικῆς δημιουργίας.

Δέ νομίζω, πῶς παραδίνομαι στό σχῆμα τῆς ὑπερβολῆς, ἄν χαρακτηρίσω τήν ὑπεραισιοδοξία καί τήν ὁρμή τῆς ἐποχῆς μας ὡς Μεσσιανισμό. Ὡς παρακίνηση γιά ἀπόθεση ὅλων τῶν ὀραμάτων καί ὅλων τῶν ἐλπίδων στό μέγεθος, στήν τελειότητα καί στή λειτουργικότητα τῆς μηχανῆς. Ἡ προσφορά τῆς

ύψηλης τεχνολογίας συνοδεύεται από τις μεσσιανικές υποσχέσεις, ή, έστω, τις άπανωτές, πειστικές διαφημίσεις, ότι έχουμε μπει στην καινούργια εποχή, πού τή χαρακτηρίζει ή έλευθερία του άτομου, ή πλούσια παραγωγή, ή άνεση, ή ολοκληρωμένη εύημερία καί ή άδιατάρακτη απόλαυση.

Τή χρησιμότητα τής μηχανής κανένας μας δέ διαλογίστηκε νά τήν άρνηθεϊ. Άποδέκτες όλοι μας των προϊόντων τής τεχνολογίας, έχουμε εντάξει τή μηχανή στό ρυθμό μας καί στίς ένασχολήσεις μας. Τήν άποδεχόμαστε ως τήν καθημερινή θεραπευινίδα μας. Ός τόν έπεξεργαστή των έντολων μας ή ως τόν εκτελεστή των προγραμμάτων μας.

Ομως, από τή χρήση, ή, έστω, τήν έντατική αξιοποίηση τής τεχνολογίας για τήν όργάνωση τής καθημερινότητας καί για τή διευκόλυνση τής παραγωγής, ίσαμε τήν άπολυτοποίησή της καί τήν ανάδειξή της σέ παράγοντα πρῶτο καί μοναδικό, σέ Μεσσία, πού κουβαλάει στό άρμα του όλες τις άπαντήσεις στά έρωτηματικά μας καί όλα τά μυστικά τής καταξίωσής μας καί τής εύτυχίας μας, ή άπόσταση είναι άγεφύρωτη. Η θεραπευινίδα, αυτόματα, άνυψώνεται σέ κεντρικό ρυθμιστή τής ανθρώπινης περιπέτειας καί σέ συγγραφέα τής ανθρώπινης ιστορίας. Η λειτουργικότητα του τεχνικού λεπτουργήματος υποκαθιστά τό δημιουργό του καί μεταποιείται σέ δυνάστη του ανθρώπινου λογικού. Ο άνθρωπος χάνεται, μέσα στά γρανάζια, πού έπλασε.

Ο τεχνολογικός μεσσιανισμός πάσχει στή θεμελίωσή του. Η βάση, πάνω στην όποία προσπαθεϊ νά στηρίξει τή διαλεκτική του καί τά μηνύματά του, δέν είναι στέρεη. Στην τελευταία του άνάλυση είναι μιά αύτοπαράδοση στή μηχανή καί μιά πρόσδεση όλων των ιδιαιτεροτήτων του δημιουργού ανθρώπου στό άψυχο δημιούργημα. Τό όραμα τής ζωής, ή προοπτική του θανάτου, οί κραδασμοί του ψυχικού κόσμου, ή αγάπη, τό μῦθος, ή κάματος, ή δημιουργία, ή άπογοήτευση, ή χαρά, ή πόνος, όλα εκείνα τά στοιχεία, πού εκφράζουν τό μέσα πλοῦτο καί τήν έμπειρία τής περιπέτειας, δέν είναι δυνατά νά υποταχτούν στή διαλεκτική τής μηχανής καί δέν μπορούν νά βροῦν τήν άπάντηση ή τή λύση μέ τό πάτημα ενός μαγικού κουμπιού.

Ο άνθρωπος είναι ύπαρξη. Εικόνα ζωντανή καί όρατή του Θεού του άόρατου. Μέ βάθος, πού ξεπερνάει τά μετρίδια των μηχανών. Καί μέ όράματα, πού δέν αναλύονται από τούς ήλεκτρονικούς έγκεφάλους. Ίππευει στό άτι τής τεχνολογίας. Άλλά δέν του επιτρέπεται νά παρεκκλίνει από τό δρομολόγιο, πού οδηγεί στόν ούρανό. Δέχεται τις έξυπηρετήσεις τής μηχανής, αλλά θά είναι λάθος μεγάλο άν έξαντλήσει τις προοπτικές του στή γεύση τής άνεσης. Μετράει τά όρια καί τά περιθώρια τής τεχνολογικής προσφοράς καί δέν αύτοπαράδινεται σέ μεσσιανικά, πλάνα κηρύγματα.

Διακονία ἢ ἐξουσία;

Σαφής, σαφέστατη ἡ διαχωριστική γραμμή, πού ὀριοθετεῖ καί διαφοροποιεῖ τήν ἐκκλησιαστική διακονία ἀπό τήν κοσμική ἄσκηση τῆς ἐξουσίας. Ἡ διακονία τοῦ ποιμένα τῆς Ἐκκλησίας, λειτουργήμα ἱερατικό καί ἁγιαστικό, ἐμπνέεται καί ἀντλεῖ ὅλη τή δύναμή της ἀπό τόν «ιερό νιπτῆρα». Ἀπό τή μοναδική σέ συγκατάβαση καί τυπολογική σημασία πράξη τοῦ Διδασκάλου, πού ἐκτυλίχτηκε κατὰ τήν τελεσιουργία τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου. Ἡ κοσμική κούρσα τῆς ἐξουσίας, σκληρή ἀντιμαχία στό γήπεδο τῆς προσωπικῆς ἀνάδειξης καί τῆς ἐπιβολῆς, δέν ὑπακούει σέ νόμους πνευματικούς καί δέν ἐνδιαφέρεται νά ἀφήσει πίσω της δείγματα ἡθους. Δέ λειτουργεῖ μέ σεμνότητα. Δέν ὑποκλίνεται στήν προσωπικότητα τοῦ ἄλλου. Ἀντί νά ταπεινώνεται καί νά διακονεῖ, ταπεινώνει καί ὑποτάσσει καί τό φίλο καί τόν ἀντίπαλο.

Μή προσπαθεῖτε νά ἀνιχνεύσετε στό πρόσωπο τοῦ σημερινοῦ προκαθήμενου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τά σημάδια τῆς πιστότητας στίς ἀποστολικές προδιαγραφές. Μή ψάχνετε νά ἀνακαλύψετε στή φυσιογνωμία του καί στήν πράκτικῃ του

τή σεμνότητα καί τήν ταπείνωση τοῦ πιστοῦ διακόνου, πού ἀσκεῖ τό ἔργο του ζωσμένος τό «λέντιο», ὅπως ἀκριβῶς τό ζώστηκε ὁ Κύριός μας κατὰ τήν ἐσπέρα τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου. Ὁ ὁρατισμός του δέν ἐκπηγάζει ἀπό τήν ὑποδειγματική ἐκείνη πράξη τῆς ὑπέρτατης ταπείνωσης. Τό στίγμα του δέν ἀποτελεῖ πιστοποίηση ἐνσωμάτωσης στήν κοινωνία τῶν μαθητῶν καί συνέχειας τῆς ἀτίμητης ἀποστολικῆς παράδοσης. Στό πρόσωπο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου διακρίνετε προκλητικές τίς σφραγίδες τῆς ὑπεροψίας. Τά ἴχνη τῆς ἀκατανίκητης δίψας τῆς ἐξουσίας. Τά κοσμικά τυπώματα τοῦ ἄκρατου καί ἀθεράπευτου ἡγεμονισμοῦ. Τῆς ἀλκοολικῆς δίψας γιά ὑπέρμετρες κολακεῖες καί γιά παρατεταμένα χειροκροτήματα. Τῆς ὁρμῆς γιά καθυπόταξη καί τῶν ταπεινῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν κοσμικῶν ἀρχόντων καί τοῦ λαοῦ στή δική του Σουλτανική προσταγή. Καί τῆς φανερῆς ἐπιθετικότητας, πού στοχεύει στήν ἐξουδετέρωση καί ἐξουθένωση τῶν πραγματικῶν καί τῶν ὑποθετικῶν ἀντιπάλων του. Ὅλων ἐκείνων, πού τολμοῦν νά κρατήσουν σφιχτά τήν ἀξιοπρέπειά τους. Νά σηματοδοτήσουν μέ τήν ἀντίδρασή τους

καί μέ τή μαχητικότητα τους τό πνεύμα τῆς ἐλευθερίας καί τῆς ὑπευθυνότητας, πού χαρακτηρίζει τήν Ὁρθοδοξία μας.

Διστάζετε νά προσυπογράψετε αὐτή τήν ἀποκαρδιωτική διαπίστωση; Ὁ δισταγμός σας, ἀπόσταγμα ψυχικῆς εὐγένειας, δέν ἀντέχει νά διαλύσει τό πολλαπλό πλέγμα τῶν περιστατικῶν, πού καθιερώνουν τόν κ. Χριστόδουλο ὡς φαινόμενο ἀδίστακτης ἐξουσιομανίας. Ἡ εὐγένεια τῆς καρδιάς σας, θυμίαμα εὐοσμο σεβασμοῦ πρὸς τήν ἀποστολική παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας καί ἀπαύγασμα τῆς σταθερῆς κοινωνίας σας μέ τίς χαρισματικές μορφές τῶν ἁγίων μας, τῶν Πατέρων μας καί τῶν ὁσίων μας, λυγίζει καί θρυμματίζεται κάτω ἀπὸ τό βάρος τῶν ντοκουμέντων, πού καταχωρήθηκαν στή βίβλο τῆς τρίχρονης κοσμικῆς ἡγεμονίας τοῦ κ. Χριστοδούλου.

Νά ἀντιγράψει κανεῖς, σελίδα σελίδα, αὐτή τή βίβλο εἶναι ἀδύνατο. Δέν εἶναι μόνο ὁ χρόνος καί ὁ χώρος ἑνὸς δημοσιεύματος, πού δέν τό ἐπιτρέπουν. Εἶναι καί τὰ περιθώρια τῶν ἀνθρώπινων ἀντοχῶν μας, πού δέ λειτουργοῦν ὡς ἀξιόμαχα ἀναχώματα στὰ ἀπανωτά κύματα τῆς ἀπογοήτευσης. Ἄν θελήσει κανεῖς νά περπατήσει, βῆμα πρὸς βῆμα, τή διαδρομὴ τῆς ἐπαρσης, τῆς τραχύτητας καί τῆς φιλοπρωτείας, θά φορτωθεῖ ὑπέρμετρη ψυχικὴ κόπωση καί βαρειά μελαγχολία. Θά νοιώσει τή λύπη νά τὸν σφίγγει καί νά τὸν πιέζει. Καί τό δάκρυ, γιὰ τὸν ἐκπεσμό τοῦ ποιμαντικοῦ λειτουργήματος, νά κατακαίει καί τήν ὄψη του καί τήν καρδιά του.

Φυλλομετρώντας μέ βιασύνη καί προσπερνώντας τὰ πολλὰ δείγματα

τῆς ἐξουσιαστικῆς νοοτροπίας τοῦ, κατὰ τεκμήριο, ποιμένος τῆς ἐλληνικῆς πρωτεύουσας, θά ἐγγίσω τό δάχτυλο σέ μερικές ἀρρωστημένες πτυχώσεις τοῦ τρίχρονου χρονικοῦ. Ἔτσι, γιὰ νά ἐπαναφέρω τὰ γεγονότα στή μνήμη ἐκείνων, πού τὰ ἐσπρωξαν στή λήθη καί, πού ἐπιμένουν νά ψάχνουν ἐναγώνια, ἀλλὰ μάταια, νά ἀνακαλύψουν, στίς δημόσιες ἐμφανίσεις καί στίς συμπεριφορές τοῦ κ. Χριστοδούλου, τὰ χαρακτηριστικά τοῦ ποιμένα. Τοῦ πιστοῦ κρίκου στήν ἀποστολική διαδοχή. Καί τῆς ἀπλαστογράφητης ἀπεικόνισης τῆς Πατερικῆς σεμνότητας καί τῆς ἐντιμότητας.

1. Θά σᾶς θυμίσω τήν πρώτη πράξη τοῦ νέου ρόλου του. Τήν ὀργάνωση τῆς τελετῆς τῆς ἐνθρόνισής του. Ἀπὸ τό 1830, πού αὐτονομήθηκε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί λειτούργησε ὡς αὐτοκέφαλη, ἀπὸ τό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν παρήλασαν ὄχι λίγοι ἱεράρχες. Κάποιοι ἀπὸ αὐτοὺς ἔτρεφαν φιλοδοξίες κοσμικῆς. Ἄλλοι περπατοῦσαν διακριτικά, δείχνοντας μέ τή συμπεριφορὰ τους, πὼς σέβονται τό Ἱερό Θυσιαστήριο καί τήν ἀτίμητη διακονία, «ἣν παρέλαβον ἐν Κυρίῳ» (Κολασ. δ' 17). Ὅλοι ἐνθρονίστηκαν μέ σεμνότητα, σέ μιὰ καθαρὰ ἐκκλησιαστικὴ τελετὴ. Ὁ κ. Χριστόδουλος, πρωτοτυπώντας, σοφίστηκε νά ὀργανώσει κοσμικὴ ὑπερφέστα. Ἀπήτησε νά συγκεντρωθεῖ ὅλη ἡ πολιτικὴ ἐξουσία στήν Πλατεία Συντάγματος. Νά τὸν ὑποδεχτεῖ ἐκεῖ ἐπίσημα. Καί νά τὸν συνοδεύσει πεζοπορώντας ἴσαμε τό Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῶν Ἀθηνῶν. Τό μόνο, πού δέν πέρασε, ἴσως, ἀπὸ τό νοῦ του, ἦταν νά ἐπιτάξει καί τίς ἀνακτορικές, χρυσο-

στόλιστες ἄμαξες, γιά νά καθήσει, ὡς «βασιλεύς τιμώμενος». Τό ἀτύχημα ἦταν, ὅτι, τήν ἐποχή, πού ἔφυγε ὁ βασιλιάς, ἐκεῖνος διάβαζε(!) καί δέν πρόλαβε νά τίς καπαρώσει.

Ἡ ἀπαίτησή του νά μεταλλάξει τήν ἐκκλησιαστική τελετή τῆς ἐνθρόνωσης σέ «ὑπερθέαμα», σοκάρισε τούς πιστούς, πού προσβλέπουν μέ σεβασμό καί ἐμπιστοσύνη στήν ἱερατική σεμνότητα καί ἐξόργισε τούς κοσμικούς, πού εἶδαν νά ἀναδύεται ἀπό τή λίμνη τῶν φιλοδοξιῶν ἕνας καινούργιος Νάρκισσος. Καί ἀπό τή στιγμή ἐκείνη σηματοδοτήθηκε ἡ καχυποψία καί ἡ κοσμική ἀντιπαράθεση.

2. Θά σᾶς προκαλέσω νά ξαναφέρετε στή μνήμη σας τό χρονικό τῆς πρώτης Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, πού πραγματοποιήθηκε μετά τήν ἀνάδειξη τοῦ κ. Χριστοδούλου σέ πρόεδρο τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων. Ποιό ἦταν τό θέμα, πού τό θεώρησε ὡς πιό σπουδαῖο καί περισσότερο ἐπεῖγον; Μήπως ἡ σύγχρονη ροή πρός τή σύνθλιψη καί τήν παγκοσμιοποίηση, πού καταδυναστεύει τήν προσωπικότητα καί ὑποτάσσει τίς ἀπροσάτευτες μάζες στήν ὁμοιομορφία ἐνός ὀρφανοτροφείου; Μήπως τό χαμηλό ἐπίπεδο τῆς μόρφωσης καί τοῦ ἥθους τῶν σημερινῶν Ἐπισκόπων καί ἡ ἀνεπάρκεια τοῦ ἱερατείου νά ἀνταποκριθεῖ στίς διογκωμένες ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς; Μήπως ἡ ἀποστασιοποίηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας ἀπό τήν ἀποστολική σοβαρότητα, τήν ἀφιλοχρηματία καί τήν ὑποδειγματική βιοτή; Ὁχι, ὄχι, κανένα ἀπό τά θέματα αὐτά δέν ἀπασχόλησαν τό νέο Ἀρχιεπίσκοπο καί δέν ἤχησε στή συνείδησή του ὡς πρόβλημα ἀμέσου προτεραιότητος. Τό θέ-

μα, πού τόν συνεπῆρε καί πού τό ἔφερε στήν πρώτη Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας, ἦταν ἡ καθιέρωση τῆς μνημόνευσης τοῦ ὀνόματός του σ' ὁλόκληρη τήν ἐλληνική ἐπικράτεια. Ἡ ἐπιβολή σ' ὅλους τούς Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς ὑποχρεώσεως νά τόν μνημονεύουν ὡς Πατριάρχη καί ὡς προῖστάμενό τους. Αὐτούς, πού ἴσαμε τήν προτεραιότητα τῆς ἐκλογῆς του τούς προσκυνοῦσε καί τούς ἰκέτευε νά τοῦ παραχωρήσουν τήν τίμια ψῆφους, ἐπιχείρησε νά τούς καθυποτάξει καί νά τούς ἀναγκάσει νά σκύψουν καί νά τόν προσκυνήσουν δουλικά, ἀγνωρίζοντάς τον ὡς ἀνώτερο καί ὡς ἐξουσιαστή τῆς προσωπικότητάς τους καί τῆς διακονίας τους.

3. Τρίτη ὑπόμνηση. Προσέξατε στίς ἐφημερίδες τή νέα διαρρύθμιση τῆς Συνοδικῆς αἵθουσας; Ἰσαμε τήν ἐκλογή του κ. Χριστοδούλου, ὁ πρόεδρος τοῦ Σώματος καθόταν στό κέντρο τῆς αἵθουσας, λειτουργώντας ὡς πρόεδρος, ἀλλά ὡς ἴσος πρός ἴσους. Ὁ κ. Χριστόδουλος ἐπινόησε τήν ἀνύψωσή του, ἀκόμα καί ὀπτικά, δημιουργώντας ἕνα ὑπερυψωμένο βάθρο, στό ὁποῖο αὐτοθρονιάστηκε. Καί ἄφησε τούς ὑπόλοιπους Συνοδικούς Συνέδρους χαμηλά, ἀκριβῶς ὅπως ἕνας καθηγητής ἀφήνει τούς μαθητές του. Ἡ νέα διάταξη τονίζει τή σατραπική νοοτροπία τοῦ ἐξουσιαστή Ἀρχιεπισκόπου καί ὑποτιμᾷ τή Συνοδικότητα καί τούς Συνοδικούς ἀδελφούς του.

4. Φαντάζομαι, πῶς κανένας σας δέν θά ἔχει ἀντίρρηση, νά καταγράψω στά «μείον» τοῦ κ. Χριστοδούλου, πού τόν ἐξομοιώνουν μέ τούς ἡγεμόνες καί μέ τούς ἡγεμονίσκους τοῦ μεσαίωνα, τήν καθιέρωση ἀπαράδεκτης χλιδῆς

στό τυπικό τῶν ἐμφανίσεων του καί στήν κυκλοφορία τοῦ περιβάλλοντός του. Ἡ τάση του γιά τή χλιδή, γιά τήν πολυτέλεια, γιά τήν κοσμική ἐπίδειξη ἔχει καταντήσει δαιμονική πρόκληση καί ἔχει ἀνοίξει τήν ψαλίδα τῆς ἀντίδρασης, ἀπό τό πικρό σχόλιο ἴσαμε τή χοντρή σάτιρα. Καί δέν πιστεύω πῶς θά βρεθεῖ Ἕλληνας, πιστό μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ «πτωχεύσαντος» Θεανθρώπου, πού θά παραχωρήσει τήν ἔγκρισή του στήν ἐκφυλιστική αὐτή συμπεριφορά καί θά ἐγγράψει τή σπάταλη ἐπίδειξη ὡς σεβασμό πρὸς τή μεγαλόπρεπη πράξη τῆς λατρείας καί ὡς εὐσυνείδητη συνέχιση τῆς λαμπρῆς παράδοσης τοῦ Βυζαντίου. Ἡ Ἐκκλησία, σταθερά καί ἀταλάντευτα, σέ κείνους, πού ἀγαποῦν τόν πλοῦτο καί μαγεύονται ἀπό τή χλιδή, ὑποβάλλει τό ἐρώτημα, πού ἡ σταυρώσιμη ὑμνολογία μας τό υποβάλλει στὸν ὑπόλογο τῆς προδοσίας. *«Εἰ γάρ πλοῦτον ἠγάπας, τί τῷ περὶ πτωχείας διδάσκοντι ἐφοίτας;»*. Αὐτό καί τίποτε ἄλλο. Ὅλα τὰ ἄλλα ἐκπορεύονται ἐκ τοῦ πονηροῦ.

5. Καθολικὴ εἶναι ἡ διαπίστωση καί μεγάλης ἔκτασης ἡ ἀντίδραση γιά τή νοσηρὴ «μιντιολατρεία» τοῦ κ. Χριστοδούλου. Τό ἄγχος του γιά τόν τηλεοπτικό φακό συζητιέται, μεταξύ σοβαροῦ καί ἀστείου, στὰ σαλόνια. Ἐκεῖ, πού συγκεντρώνονται οἱ ἐκτιμητές τῆς τηλεοπτικῆς εἰκόνας καί ὑφαίνουν τόν ἱστό τοῦ κοινωνικοῦ σχολίου τους. Καί τό σχόλιο αὐτό διοχετεύεται ἀσταμάτητα στὰ τυπογραφικά πιεστήρια, ἀπό τὰ ὁποῖα κυλάει ὁ τυπογραφικός χάρτης καί ξεχύνεται στήν ἀγορά, γιά νά δημοσιοποιήσει τὰ γεγονότα, τίς συμπεριφορές τῶν προσώπων τῆς

ἐξουσίας καί τίς ἀντιδράσεις τῆς λαϊκῆς μάζας.

Ὑπάρχουν καί ἄλλα δημόσια πρόσωπα, πού παρελαύνουν τακτικά μπροστά ἀπὸ τόν τηλεοπτικό φακό. Ἀλλά κανένας δέν φτάνει στήν ὑπερβολή, πού ἔχει ἐπιλέξει γιά τόν ἑαυτό του ὁ κ. Χριστόδουλος. Κινήσεις ἀσήμαντες, ἐκδηλώσεις ρουτίνας, προγραμματισμοὶ στενῆς καί στυγνῆς γραφειοκρατίας περνοῦν ὅλα ἀπὸ τό φακό καί προβάλλονται ὡσάν νά πρόκειται γιά γεγονότα παγκόσμιας ἐμβέλειας καί ἱστορικῆς ἀνακατάταξης. Ὁ κ. Χριστόδουλος εἶπε στὰ παιδιὰ: *«σὰς πάω»*. Αὐτό πρέπει νά τό δεῖ καί νά τό μάθει ἡ οἰκουμένη. Ὁ κ. Χριστόδουλος ἀνακοίνωσε ὅτι εἶναι «ὁ Ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας»(sic). Καί αὐτὴ ἡ βλάσφημη διακήρυξή του πρέπει νά κάνει τό γύρο τοῦ κόσμου.

Ἴσως πιστεύει, πῶς μέ τήν ὑπερβολικὴ χρήση τῆς τηλεοπτικῆς διαφήμισης θά ἐπιβληθεῖ ὡς ἡγέτης ἢ, μᾶλλον, ὡς ἐξουσιαστής. Ὅτι θά ὑπερκεράσει τὰ πρόσωπα τῆς πολιτικῆς καί ὅλης τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας καί θά ἀνεβάσει τίς μετοχές τῆς δημοτικότητάς του σέ ἀσυναγώνιστα ὕψη. Σάν ἀποτέλεσμα, ὅμως, ἔρχεται τό ἀκριβῶς ἀντίθετο. Ἡ δημοτικότητα κατρακυλάει καί τό κύρος τῆς Ἐκκλησίας τραυματίζεται. Καί, δυστυχῶς, δέ θρέθηκε ἀνάμεσα στό στενό του περιβάλλον ὁ ἐντιμος, πού θά τολμήσει νά τοῦ διαμηνύσει, πῶς τό ἀδιάλειπτο κόρδωμα μπροστά στήν κάμερα εὐτελίζει τήν προσωπικότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ λειτουργοῦ καί τόν ἐξισώνει μέ τὰ μοντέλα τῆς μόδας ἢ τοῦ κινηματογράφου.

6. Καί πῶς νά σταθμίσει κανεὶς καί νά ἀξιολογήσει τήν ἀλόγιστη χρήση τοῦ

λεκτικού μαστιγίου, τήν υπερέφανη καί ἀφιλάδεληφ καταφορά ἐναντίον ὄλων, μικρῶν καί μεγάλων, ἐπίσημων καί ἀνεπίσημων, ὑπεύθυνων καί ἀνυπεύθυνων; Ὁ κ. Χριστόδουλος, ἀπό τότε, πού πάτησε τό πόδι του στό βάθρο τῆς ἐξουσίας (ὄχι στό θρόνο τῆς διακονίας), ἔπιασε στό χέρι ἕνα βούρδουλα καί ἄρχισε νά χτυπάει ὅποιον ἔβρισκε μπροστά του. Ἴσως νά μή διάβασε ποτέ στή ζωή του τήν ἀποστολική παραγγελία: «*τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ. ἕως ἔρχομαι πρόσεχε τῇ ἀναγνώσει, τῇ παρακλήσει, τῇ διδασκαλίᾳ...*» (Α΄ Τιμοθ. δ' 12, 13). Ἴσως καί νά τή διάβασε κάποτε αὐτή τή συμβουλή, ἀλλά ἡ κοσμική ἔπαρση νά τόν συνεπῆρε καί νά τόν ἐξίσωσε ὄχι μέ τό νηφάλιο καί γλυκύ διάκονο τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά μέ τόν παλιό, σκληρό καί ἄξεστο ἐπιλοχία, πού ἔπαιζε καί τό ρόλο τοῦ βασανιστή. Ἡ κάθε δημόσια ἐμφάνισή του εἶναι καί μία ἐπίθεση. Μιά μαστίγωση τῶν παραγόντων ἐκείνων, πού ὁ κ. Χριστόδουλος τούς βλέπει νά τοῦ κλέβουν τή δημοτικότητα καί νά κονταίνουν τό σκῆπτρο τῆς ἐξουσίας του. Ἀκόμα καί μέσα στόν ἱερότατο χῶρο τοῦ Ναοῦ καί κατά τήν τελεσιουργία τῆς Εὐχαριστιακῆς προσφορᾶς, ἀντί νά ἀπαλύνει τά φορτία τοῦ συναγμένου πλήθους καί νά διδάξει μέ πράξη καί μέ δυνατό λόγο τήν ἀγάπη, ἀπλώνει τή δάδα τοῦ ἐμπρησμοῦ καί δυναμιτίζει τήν ἐκκλησιαστική γαλήνη.

Ψάξτε τίς δημοσιευμένες πρωτογενεῖς ὁμιλίες του. Ρίξτε μία ματιά καί στά ἀντίστοιχα ἀποσπάσματα, τά ἐνσωματωμένα στά δελτία πληροφόρησης

τῶν δημοσιογράφων, πού ἔχουν ἀνάλαβει ἐργολαβικά νά τόν λιθανίζουν καί νά τόν χειροκροτοῦν. Δέ θά συναντήσετε καθαρά θεολογικό ἢ ποιμαντικό λόγο. Δέν ὑπάρχει περίπτωση, νά βγεῖ, νά μιλήσει καί νά μή σκούξει. Νά μή κατακεραυνώσει ἕνα συγκεκριμένο ἄτομο ἢ μιᾶ ὁμάδα ἀνθρώπων, πού ἄσκουν τό ὁποιοδήποτε κοινωνικό λαιτούργημα. Αὐτός μόνος καί τό στενό περιβάλλον του παραμένουν ἀσφαλισμένοι στό ἀπυρόβλητο. Ὡσάν ὁ ἴδιος νά εἶναι ὁ ἄψογος. Ὁ ἄσπιλος ὑπηρέτης στά Ἁγία τῶν Ἀγίων. Καί ὥσάν ἡ καμαρίλα του νά διακινεῖται ὑποδειγματικά μέσα σέ «γυάλινο πύργο», δίχως νά δίνει ἀφορμές γιά ψόγους ἢ γιά σφοδρές ἐπικρίσεις. Ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι οἱ φθορεῖς καί οἱ διαφθορεῖς τοῦ κοινωνικοῦ σώματος. Οἱ καταλυτές καί οἱ ποδοπατητές τῶν ἐθνικῶν μας παραδόσεων καί τῆς ἀτίμητης κληρονομίας τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Καί ὑπογραμμίζω τοῦτο τό περίεργο. Σέ πρόσφατη ὁμιλία του, κατά τή γιορτή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶπε ἕνα λόγο σωστό: «*Πολλές φορές παρερμηνεύουμε τήν ἀποστολή μας καί καταχρώμεθα τῶν δικαιωμάτων πού μᾶς ἔδωσε ὁ Κύριος*». Αὐτό τό λόγο τόν εἶπε, ἀλλά δέν τόν δούλεψε μέσα του. Ἴσως, πρόδесή του ἦταν νά στιγματίσει ἄλλους. Κληρικούς, πού κάνουν κατάχρηση τῆς πνευματικῆς ἀρμοδιότητάς τους καί μεταποιοῦν τήν ἱερή διακονία τους σέ εἰσαγγελική ἐξουσία. Δέ σκέφτηκε, ὅμως καί δέν προβληματίστηκε, ὅτι ὁ ἴδιος ἐνέχεται γιά μιᾶ τέτοια σοβαρή παρέκκλιση καί ὅτι ἔχει ἀνάγκη δημόσιας μετάνοιας καί ἀλλαγῆς πορείας.

7. Ἀφῆσα τελευταία μιᾶ σοβαρότα-

τη άλλοτριωτική κίνηση, πού μετατάσσει όριστικά τήν προσωπικότητα τοῦ κ. Χριστοδούλου ἀπό τόν ιερό χορό τῶν λειτουργῶν τοῦ Θυσιατηρίου καί τῶν διακόνων τοῦ Μυστηρίου τῆς σωτηρίας, στή στυγνή παράταξη τῶν έξουσιαστῶν. Τῶν καταληψιῶν καί ἐκμεταλλευτῶν τῶν ποικίλων πόστων τῆς διοίκησης καί τῆς διαχείρισης. Πού βγαίνουν στά μπαλκόνια καί στούς δημόσιους χώρους καί ὑπόσχονται, ὅτι θά λειτουργήσουν ἐξ ὀνόματος τοῦ λαοῦ καί γιά χάρη τοῦ λαοῦ. Καί ὅταν γυρίζουν τίς πλάτες καί μπαίνουν στό χώρο τῆς δραστηριότητάς τους, διαγράφουν τή θέληση τοῦ λαοῦ καί ἐπιβάλλουν στανικά τό δικό τους θέλημα.

Ἔχετε συγκρατήσει, ἄραγε, στό νοῦ σας, πόσες διακηρύξεις ἔχει κάνει ἴσαμε σήμερα ὁ κ. Χριστόδουλος καί πόσες διαβεβαιώσεις ἔδωσε, ὅτι δύναμή του εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ καί ὅτι οἱ ἐνέργειές του δέν ἀποβλέπουν σέ τίποτε ἄλλο, παρά μόνο στήν εξασφάλιση καί στή διατήρηση τῶν παραδόσεων τοῦ λαοῦ;

Ὅλες αὐτές οἱ ὑποσχέσεις καί ὅλες οἱ διαβεβαιώσεις εἶναι ἓνας μύθος. Μιά σκέτη δημοκοπία. Ὁ κ. Χριστόδουλος ἔχει ὡς ἔμβλημά του τήν αὐθαιρεσία. Τήν έξουσιαστική ἐπιβολή τῆς δικῆς του θέλησης.

Καί θά ἐπισυνάψω, στήν κρίση μου αὐτή καί τό ἀνάλογο ἀποδεικτικό ὕλικό.

Πρὶν ἀπό τίς τελευταῖες Μητροπολιτικές ἐκλογές, οἱ κάτοικοι μιᾶς ἐκκλησιαστικῆς περιφέρειας, πού χήρευε, μάζεψαν δώδεκα χιλιάδες ὑπογραφές, ζητώντας νά ἐκλεγεῖ ποιμενάρχης τους κληρικός, πού εἶχε μοχθήσει στήν περιοχή τους καί εἶχε ἀποσπάσει μέ

τήν ἐντιμότητά του καί μέ τή διακονία του τήν ἀγάπη καί τήν ἐκτίμηση ὄλων. Οἱ δώδεκα χιλιάδες ὑπογραφές, γιά τή μικρή αὐτή Μητροπολιτική περιοχή, ἦταν πάμπολλες. Ἀντιπροσώπευαν τήν πλειοψηφία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Καί, ὅμως, ὁ κ. Χριστόδουλος ἔρριξε τίς χιλιάδες τῶν ὑπογραφῶν στό καλάθι τῶν ἀχρήστων. Καί μέ πιέσεις πρὸς τούς ἐκλέκτορες καί μέ ποικίλες ὑποσχέσεις κατάφερε νά ἀναδείξει Μητροπολίτη τῆς περιοχῆς τόν κληρικό, πού εἶναι πρόθυμος νά κρατάει διά βίου στό χέρι τό θυμιατήρι τῶν ἐπαίνων καί τῶν κολακειῶν καί νά τόν θυμιάζει. Καί τό ἀκόμη χειρότερο καί ἀπρεπέστερο: Δέ δίστασε νά παραπλανήσει καί νά ἐξαπατήσει τό λαό. Ὅταν οἱ δημοσιογράφοι τοῦ ὑπενθύμισαν ὅτι μέ τόν παραμερισμό τῶν ὑπογραφῶν καί μέ τήν παρέμβασή του στό ἐκλεκτορικό σῶμα ἀντέγραψε ἀκριβῶς αὐτό, πού σταθερά κατηγορεῖ, τήν ἀδιαλλαξία τῶν κρατικῶν παραγόντων στό θέμα τῶν ἀστυνομικῶν ταυτοτήτων καί τήν παραθεώρηση τοῦ ὄγκου τῶν ὑπογραφῶν, ἀπάντησε: *«Οἱ ὑπογραφές αὐτές εἶχαν σταλεῖ σέ ὅλους τούς Μητροπολίτες. Καί τίς ἐγνώριζαν. Ἀλλά, ὅταν ἤρθαν στήν Ἱεραρχία γιά τήν ἐκλογή, ψήφισαν κατά συνείδηση»*. Πῶς τώρα, αὐτή ἡ κατά συνείδηση ψηφοφορία ἐβγαλε τόν ἐκλεκτό τοῦ κ. Χριστοδούλου, αὐτόν, πού ἡ δημοσιογραφική καμαρίλα του λανσάριζε ἀπό τή στιγμή, πού ἐξέπνευσε ὁ προκάτοχος Μητροπολίτης, αὐτό ἀποτελεῖ τό αἶνιγμα ἢ τό θαῦμα. Ἀλλά, ταυτόχρονα, ἀποτελεῖ καί τό πειστήριο τῆς αἰχμαλωσίας τῆς ὑπεύθυνης Ἱεραρχίας, τοῦ ὀργάνου, πού Συνοδικά συσκέπτεται

Ρ Α Ι Ι Σ Μ Α

Κ Α Ι

Ρ Α Ι Ι Σ Μ Α Τ Α

 ελευταία γίναμε θεατές ενός θλιβε-
ρου πράγματος περιστατικού, τό
όποιο μάλιστα αποτέλεσε κεντρικό
θέμα είδησεογραφίας στά τηλεο-
πτικά καί έντυπα μέσα έπικοινωνίας. Ένας
νεαρός, ό όποιος, κατά τίς πληροφορίες, άνήκει
στούς όπαδούς του παλαιού ήμερολογίου, ρά-
πισε τόν Άρχιεπίσκοπο, πού συνόδευε τόν
Πατριάρχη Άλεξανδρείας κατά τήν έξοδό
του από τόν Μητροπολιτικό Ναό τών Ά-
θηνών μετά τό τέλος τής Θείας Λειτουργίας.
Καί, όπως δήλωσε ό ίδιος ό νεαρός, κίνητρο
τής ενέργειάς του αὐτῆς ἦταν «ή επίσκεψη του
Πάπα στην Άθήνα καί ή συγκατάθεση
σ'αὐτή του Άρχιεπισκόπου». Η ενέργεια
αὐτή είναι έξ αντικειμένου καί χωρίς επιφυλά-

ξεις καταδικαστέα. Ήταν πράξη άπαράδεκτη
καί άπρεπής, ένταγμένη σέ νοοτροπία όξύτη-
τας καί κακῶς νοουμένου θρησκευτικού ζή-
λου. Καί ως τέτοια κινείται έξω από τά όρια
του λόγου καί του άντιλόγου. Τό περιστατικό
αὐτό πῆρε στή συνέχεια τήν πορεία του πρός
τήν κοσμική δικαιοσύνη καί είχε τή γνωστή
κατάληξη. Κάτι σχετικό είχε συμβεί καί πρό
διετίας περίπου μέ τή σύζυγο μακαρίτη κο-
ρυφαίου πολιτικού, όταν, κατά τήν παρουσία-
ση ενός βιβλίου της, δέχθηκε τό ράπισμα κά-
ποιας κυρίας, ή όποία, όπως είπε ή ίδια, τό
έκανε, γιατί θεώρησε τή σύζυγο του πολιτικού
ως «άντιπροσωπευτικότερο τύπο τής δια-
φθοράς». Η δήλωση καί ή εκτίμηση είναι δι-
κή της καί αποδίδεται κατά λέξη.

καί αποφασίζει, αλλά καί τής παρα-
πλάνησης του λαϊκού Σώματος, πού
έχει καί δικαιώματα καί λόγο καί άρμο-
διότητα στην εξέλιξη καί στόν προ-
γραμματισμό τών εκκλησιαστικῶν μας
πραγμάτων.

✠

Αὐτά είναι λίγα, από τά πολλά, ντο-
κουμένα, πού πιστοποιοῦν τή μετάλ-
λαξη τής επισκοπικῆς διακονίας σέ πιε-
στική, κοσμική έξουσία. Επιλεγμένα
από τό σωρό. Άλλά άντιπροσωπευτι-
κά. Καί ίκανά νά πείσουν καί τόν πιό δι-
στακτικό παρατηρητή τών δρωμένων

στό χώρο τής εκκλησιαστικῆς διοίκη-
σης.

Η εξέλιξη είναι τραγική. Στο θρόνο
τῆς διακονίας, κομπάζει ένας νοσταλ-
γός τῆς κοσμικῆς έξουσίας. Στο χώρο,
πού τελείται ή αναίμακτη Ίερουργία
καί λειτουργεί οδηγητικά καί παιδευτι-
κά ό Ίερός Νιπτήρας, λειτουργεί ή
αὐθαίρεσία, ή τραχύτητα, ή χλιδή, ό
ναρκισσισμός.

Όλοι προσδοκούσαμε τήν άνοιξη.
Καί πέσαμε στό βαρύ χειμῶνα.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Καί διερωτᾶται κανείς. "Αν αὐτό τόν ἀντίκτυπο εἶχε καί ἄν αὐτές τίς πολλές συζητήσεις καί καταδικαστικές κρίσεις προκάλεσε τό περιστατικό μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο, τό ὅποιο ὁ ἴδιος χαρακτήρισε «ἀσήμεντο», τί νά ποῦμε καί πῶς νά ἐξηγήσουμε τά βαρύτατα καί μέ πολύ μεγάλη σημασία «ἡχηρά ραπίσματα», πού κατάφερε κατά τό παρελθόν καί κατ' ἐξακολούθηση, ὅχι κάποιος νεαρός ἤ κάποια κυρία, ἀλλά, ἀπρόκλητα, ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία κατά ἐντίμων Ἀρχιερέων καί, κατά προέκταση, κατά τῆς ἴδιας τῆς Ἐκκλησίας; Τά ραπίσματα αὐτά συντάραξαν τόν εὐσεβή λαό καί οἱ παρενέργειες τους ὑφίστανται ἀκόμα καί σήμερα καί θά ἐξακολουθοῦν καί στό μέλλον νά προκαλοῦν καί νά προβληματίζουν τούς ἐπιγενομένους, ἐνόσω τό πρόβλημα, μέ τίς γνωστές σκόπιμες μεθοδεύσεις, συντηρεῖται καί παραμένει ἀκόμα σέ ἐκκρεμότητα.

Ἦταν ΗΧΗΡΟ ΡΑΠΙΣΜΑ ἡ ἀντικανονική ἔκπτωση τῶν 12 Ἀρχιερέων τό ζοφερό ἐκεῖνο Ἰούλιο τοῦ 1974 μέ βάση μόνο τίς δικτατορικές συντακτικές πράξεις, χωρίς καμία κανονική διαδικασία, οὔτε ἀπόδοση κατηγορίας, οὔτε ἀπολογία, οὔτε ἀκρόαση.

Ἦταν ΗΧΗΡΟ ΡΑΠΙΣΜΑ, ὅταν μετά τή δικαίωση τῶν δώδεκα διωχθέντων Ἀρχιερέων μέ τριάντα καί πλέον ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ὅχι μόνο δέν θεραπεύθηκαν τά παράνομα κατασκευάσματα καί οἱ ἀντικανονικότητες τοῦ παρελθόντος καί δέν ἤρθησαν οἱ βαρύτατες ἀδικίες, ἀλλά ἡ ἐκκλησιαστική διοίκηση ἐπανῆλθε δριμύτερη στίς διώξεις της καί ἐπέβαλε στούς ἐναπομείναντες τρεῖς ἀγωνιστές Ἀρχιερεῖς τά γνωστά ἀντικανονικά, παράνομα καί ἀνυπόστατα «ἐπιτίμια ἀκοινωνησίας», ὅπως οἱ χαρακτηρησμοί αὐτοί ἀποδόθηκαν καί ἀπό παράγοντες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου.

Εἶναι καί τώρα ΗΧΗΡΟ ΤΟ ΡΑΠΙΣΜΑ ὅταν ἡ ἐκκλησιαστική ἡγεσία ἐξακολουθεῖ νά συντηρεῖ καί σήμερα αὐτή τήν κατάσταση, πρό

τῆς ὁποίας παραμένει δυστυχῶς ἀδιάφορο καί ψυχρό τό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας. Οἱ δώδεκα καί στή συνέχεια οἱ τρεῖς Μητροπολίτες μέ τόν ὠραῖο καί τόν ἀσυμβίβαστο ἀγῶνα τους διακαιώθηκαν καί ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί ἐνώπιον τοῦ πληρώματος. Ἡ ἄμεση ἐπίλυση τοῦ προβλήματος δέν ἀποτελεῖ προσωπική ὑπόθεση τῶν διωχθέντων Ἀρχιερέων, ἀλλά εἶναι προεχόντως ἐπιταγή γιά τήν ἐπαναφορά τῶν πραγμάτων στήν κανονική καί ἐκκλησιαστική τάξη καί ἔτσι πρέπει νά τό ἀντιμετωπίσουν καί ἡ ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας καί τά μέλη τῆς Ἱεραρχίας.

Τά δύο περιστατικά, πού στήν ἀρχή ἀναφέρθηκαν, πῆραν τήν ὁδό τῆς κοσμικῆς δικαιοσύνης καί εἶχαν τήν ὅποια ἔκβαση. Τά «ραπίσματα» ὅμως τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας θά τεθοῦν «ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ» πρό τῆς κρίσεως τῆς Θείας Δικαιοσύνης. Ἀραγε, ὅσοι συνέπραξαν σ' αὐτά ἢ ὅσοι τά ἀνέχθηκαν, θά εὔρουν λόγους νά συνθέσουν τήν «καλήν των ἀπολογίαν»;

Ἄς τακτοποιηθοῦν λοιπόν ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ τά ἐκκλησιαστικά μας πράγματα. Καί ἄς πρωτοστατήσουν σ' αὐτή τήν πρωτοβουλία ἐκεῖνοι, καί πρῶτος ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, οἱ ὅποιοι, τότε, σέ μία περίοδο μεγάλης δξύτητας, κατέλαβαν τίς ἔδρες τῶν Ἀρχιερέων, πού ἀπομακρύνθηκαν «βιαιῶς», ὅπως καί ὁ Μακαριώτατος ὁμολόγησε σέ μία ἀπό τίς πολλές συνεντεύξεις του. Γιατί πρέπει νά τό ἐπαναλάβουμε, ὅτι ἡ κανονικότητα τῶν «διαδόχων» τῶν βιαιῶς ἀπομακρυνθέντων Μητροπολιτῶν διέρχεται κατ' ἀποκλειστικότητα ἀπό τήν κανονική ἀποκατάσταση τῶν «προκατόχων» τους. Ὅλων καί τῶν δώδεκα. Αὐτό πρέπει νά βασιανίζει τή συνειδήσή τους καί αὐτό πρέπει νά εἶναι ἡ ἀγωνία τους, ὅσο ὑπάρχει ἀκόμη καιρός καί πρὶν ὁ Κύριος ἀνοίξει τήν πύλη τῆς ἐξόδου τους ἀπό τήν παρούσα ζωή. Γιατί τότε θά εἶναι πολύ ἀργά.

Συν.

Στόν άγρό του Παπισμοῦ

Καθώς τά ἐκκλησιαστικά γεγονότα τρέχουν, σκιάζουν ὅλο καί πιό ζοφερά τήν Ὁρθόδοξη Ἑλλαδική Ἐκκλησία μας. Ἐμφανίζονται νοοτροπίες καί στάσεις ζωῆς, πού μπορεῖ νά ἀποδειχθοῦν μοιραῖες γιά τό μέλλον Της. Τό πνεῦμα τοῦ παπισμοῦ κατακτᾷ ἐδάφη. Ἡ παπική νοοτροπία ἔχει διαποτίσει μεγάλο μέρος τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Καί τό χειρότερο, δέν ὑπάρχει σοβαρή ἀντίσταση. Λίγοι ἀπό τόν κλῆρο καί τό λαό ἔχουν μείνει ἀλώβητοι. Τά πνευματικά αἰσθητήρια τῶν περισσοτέρων ἔχουν χαυνωθεῖ ἀπό τό μιθριδατισμό τοῦ ἔμπρακτου παπισμοῦ. Χωρίς νά ἔχουν ὅλοι κακές προθέσεις, ψυχικά (ἢ καί ὕλικά) βολεμένοι μέσα στό ἐκκλησιαστικό status quo τῶν ἡμερῶν μας, δέν ἀναρρωτιοῦνται ἂν μέσα στήν Ἐκκλησία ἡ ἱεροποίηση τῶν διοικητικῶν θεσμῶν καί τῆς αὐθεντίας τῶν «καθοδηγητῶν» εἶναι σύμφωνη πρός τίς Ὁρθόδοξες ἀρχές.

Ἀπό προσωπική, ἴσως, ἀνασφάλεια, πολλοί ἀναζητοῦν ἓνα «πάπα» γιά νά ἀκουμπήσουν. Πρόσφατα, γέροντας Μητροπολίτης καμάρωνε: «Ἐχω τή συνείδησή μου ἡσυχῇ. Ἐπραξα τό καθῆκον μου. Ὑψίφιζα πάντα αὐτό, πού ἤθελε ὁ πρῶτος! Τέτοιον εἶδος, βέβαια, «ἡσυχες συνειδήσεις», Ἐπίσκοποι, ἀλλά καί ἀπλοί πνευματικοί, καλόγεροι, ἢ καί λαϊκοί, ὅταν κληθοῦν νά διοικήσουν ἢ νά καθοδηγήσουν ἄλλους, θεωροῦν χρέος τους νά φέρονται ὡς Ἡρακλεῖς τῶν θεσμοποιημένων δομῶν. Τό «σύστημα» χρειάζεται «πάπες». Μέσα, ὅμως, στήν πληθώρα τόσων «παπῶν» πῶς

νά βρεῖ κανεῖς τό δρόμο γιά τό μέγα ζητούμενο, τό Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ; Δέν ἀπέμεινε χῶρος «ἐν τῷ καταλύματι» τῶν ἐκκλησιαστικῶν δομῶν γιά τόν Κύριο. Τόν ἔχουν ἐκτοπίσει οἱ «ἀντ' Αὐτοῦ», οἱ θεσμικοί πολυπράγμονες εἰδήμονες... Ἄς δοῦμε, ὅμως, μερικά χαρακτηριστικά γεγονότα.

Καί πρῶτα τό γνωστό «ἐκκλησιαστικό πρόβλημα». Πολλοί βλέπουν τήν ἄδικη ἐκθρόνιση τῶν 12 Μητροπολιτῶν τό 1974 ἀπλῶς σάν μιᾶ ἄτυχη στιγμή τῆς νεώτερης ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας, πού ὅσο κι ἂν προκάλεσε δικαιολογημένες πικρίες, θά περάσει χωρίς ἄλλες συνέπειες γιά τήν Ἐκκλησία μας. «Στό κάτω κάτω», λένε, «δέν μπορεῖ οἱ προσωπικές πικρίες ἢ ἡ συμπάθεια πρός τοὺς ἀδικηθέντες νά ρυθμίζουν τήν πορεία τῆς Ἐκκλησίας». Δέν βλέπουν, ὅμως, ὅτι ἡ 27χρονη αὐτή ἱστορία, μέ ὅλες τίς φάσεις καί τά γεγονότα, πού ἔλαβαν χώρα, ἐγκαθίδρυσε τήν αὐθαιρεσία στή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας. Τί θά ἐμποδίσει τοὺς κρατοῦντες νά αὐθαιρετοῦν συνεχῶς κατά τό συμφέρον τους, ὅταν, γιά νά πάρουν καί νά κρατήσουν τήν ἐξουσία, τοὺς συγχωρεῖται νά παραβιάζουν Νόμους καί Κανόνες ἐκθρονίζοντας ἀναίτια ἀνεπιθύμητους ἀδελφούς τους; Πῶς δέν θά ἐγκαθιδρύσουν ἕνα Βατικανό, ἀδιαφορώντας γι' αὐτό, πού λέμε «Συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας»; Ποιός θά τοὺς συγκρατήσει;

Τό περασμένο καλοκαίρι κινητοποιήθηκε ὁ κλῆρος καί συγκέντρωσε ἓνα ἐντυπωσιακό σέ μέγεθος ἑτερόκλητο πλῆθος στίς

«λαοσυνάξεις» Θεσσαλονίκης καί Ἀθηνῶν. Ἀπό κάθε σχεδόν γωνιά τῆς ἐλληνικῆς ἐπικράτειας οἱ ἐνορίες ὀργάνωσαν τήν μεταφορά πιστῶν μέ λεωφορεῖα. Αἰτία αὐτῶν τῶν κινητοποιήσεων, τό γνωστό θέμα τῆς μή ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευματος στίς ἀστυνομικές ταυτότητες. Ἕνα θέμα, πού δέν ἦταν οὔτε δογματικό, οὔτε ἠθικό, οὔτε στενά ἐκκλησιαστικό, ἀλλά ἀρμοδιότητος τῆς Πολιτείας, ὅπως καί οἱ ἀνακοινώσεις τῆς Ἐκκλησίας τόνιζαν. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὅμως, καί χωρίς τή γνώμη τῆς Ἱεραρχίας, τήν ὁποία δέ συγκάλεσε, ἀποφάσισε νά κινητοποιήσει τόν κόσμο ἀντιδρώντας στή συγκεκριμένη κυβερνητική ἀπόφαση, μέ αἰτιολογία, ὅτι διακυβεύονται οἱ χριστιανικές παραδόσεις τοῦ τόπου. Ἡ εἰκόνα, πάντως, τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως φανερώθηκε μέ τίς κινητοποιήσεις αὐτές, δέν διαφέρει ἀπό τήν «πυραμίδα» τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἦταν ὁ κύριος ὁμιλητής καί ὁ ἀποδέκτης τῶν ἐπευφημιῶν καί στίς δύο συγκεντρώσεις. Μόνος του πάνω σέ ὑπερυψωμένο βῆμα. Πιο κάτω, σέ μιάν ἐξέδρα, τό σύνολο σχεδόν τῶν Μητροπολιτῶν. Τέλος, στό ἐπίπεδο τοῦ ἐδάφους κληρικοί κατωτέρων βαθμῶν, μοναχοί καί ὁ λαός. Σημεῖο ἀναφορᾶς ὅλων τό «κορυφαῖο» πρόσωπο, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος. Ὁλη αὐτή ἡ σκηνοθεσία, πού δέν ἦταν τυχαία καί στήθηκε μέ τή σύμπραξη καί τήν ἀποδοχή καλοπροαίρετων πιστῶν καί καιροσκοπῶν κολάκων, ἔδωσε στὸν κ. Χριστόδουλο τὸν ἄερα νά κομπάζει ἀργότερα, ὅτι ἀκολουθεῖται ἀπὸ «στρατιῆς ὀλόκληρες καλῶν ἱερέων καί ὕστερα τοῦ ἄδολου λαοῦ» («Βραδυνή», 5-2-2001). Ποιὸς θά τὸν ἐμπόδιζε μετὰ ταῦτα νά κινεῖται ὡς «πάπας»;

Καί ἐρχόμαστε στήν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης στίς ἀρχές Μαΐου. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος γνώριζε πολὺ καλά ὅτι ὁ Πάπας, ἀνεξάρτητα τοῦ ποιὸς τὸν προσκαλεῖ, δέν

ἐπισκέπτεται μιὰ χώρα ὡς ἀρχηγὸς κράτους. Πιστὸς στίς πάγιες ἀρχές καί τοὺς στόχους τοῦ Βατικανοῦ, θέλει νά ἐμφανίζεται ὡς κορυφαῖος ἐκκλησιαστικὸς ἡγέτης. Δέν ἐπισκέπτεται μιὰ χώρα, ἀν δέν ἐξασφαλίζει πρόσκληση, ἢ τουλάχιστο «μὴ ἄρνηση» ἀπὸ τήν θρησκευτικὴ τῆς ἡγεσία. Εἶναι φανερό, ἀκόμα, ὅτι ἀπὸ τότε, πού τό θέμα τῆς Οὐνίας «μπλοκάρισε» τό θεολογικὸ διάλογο μετὰξὺ Ὁρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν, πρὶν κἀν τεθοῦν πρὸς συζήτηση τὰ ἀκανθώδη θέματα τοῦ «πρωτείου» καί τοῦ «ἀλαθῆτους», ἐνεργοποιήθηκε ἐντονότερα ἡ γραμμὴ τοῦ Βατικανοῦ, πού θέλει τὸν Πάπα νά ἐπισκέπτεται κάθε Ὁρθόδοξη χώρα ξεχωριστά ὡς ταπεινὸς καί ἱεροπρεπῆς προσκυνητῆς, «ἄγγελος» εἰρήνης καί καταλλαγῆς. Ἡ πολιτικὴ αὐτὴ τοῦ Βατικανοῦ θά ἔπρεπε νά ἔχει προβληματίσει τήν οἰκογένεια τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖες, κάθε μιὰ χωριστά, δέχονται τὰ σχετικὰ αἰτήματα τῆς Ρώμης. Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα, ἐπομένως, ἦταν σαφῶς θέμα ἐκκλησιαστικὸ μέ διορθόδοξες μάλιστα προεκτάσεις. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τό χρειρίστηκε κατ' οὐσίαν μόνος του μέ ἓνα μικρὸ κύκλο ἔμπιστων, στενῶν συνεργατῶν. Δέν συνεκάλεσε τήν Ἱεραρχία. Δέν ἐνημέρωσε μέ διαφάνεια τὸ λαό. Ζήτησε μόνον ἀμέριστη ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸ πρόσωπό του. Θά πολιτεύονταν διαφορετικὰ ὁ Πάπας μέ τοὺς ἐπιτελεῖς τοῦ στοῦ Βατικανό;

Γιὰ τήν ἐπίσκεψη τοῦ Ρωμαίου Ποντίφικα ὑπῆρξαν, εἶναι ἀλήθεια, ἀντιδράσεις ἀπὸ κληρικούς, μοναχοὺς καί λαϊκοὺς. Ἀπὸ ἐγκρατεῖς θεολόγους καί ἀπλοὺς πιστοὺς. Τό φαινόμενο εἶναι ἐνθαρρυντικό. Πρέπει κάποτε τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας νά στέλνει ἓνα μήνυμα πρὸς τήν ἡγεσία. Ὅμως, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὰς τῶν ἀντιδράσεων, πού προβάλλονται ὡς *ex officio* ἀρμόδιοι διαμορφωτὰς τῆς «συνειδήσε-

Χρυσοστομικές έπιστημάνσει

Πατερικός λόγος

«Ἦκουσα γάρ καὶ ἐγὼ περὶ τοῦ λήρου ἐκείνου τοῦ Ἀρσακίου, ὃν ἐκάθησεν ἡ βασίλισσα ἐν τῷ θρόνῳ ὅτι ἔθλιψε τοὺς ἀδελφούς ὅλους μὴ θέλοντας αὐτῷ κοινωνῆσαι. Πολλοὶ δὲ αὐτῶν δι' ἐμέ καὶ ἐν τῇ φυλακῇ ἐναπέθανον.»

(Πρὸς Κυριακὸν ἐπίσκοπον ἐν ἐξορίᾳ ὄντα καὶ αὐτόν)

(Γιατί ἄκουσα κι ἐγὼ γιὰ τὸ φλύαρο ἐκεῖνο Ἀρσάκιο τὸν ὁποῖο ἐγκατέστησε στὸ θρόνο ἡ βασίλισσα, ὅτι ἔθλιψε ὅλους τοὺς ἀδελφούς, πού δὲν ἤθελαν νὰ ἔχουν κοινωνία μαζί του. Μάλιστα πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς πέθαναν γιὰ μένα μέσα στὴ φυλακή).

Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἐπιστολῆς τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου πρὸς τόν, ἐξόριστο καὶ αὐτό, πνευματικό ἀδελφό του, τὸν Κυριακό, εἶναι παραμυθητικός, πατερικός λόγος. Προσπαθεῖ νὰ γιατρέψει

ὡς τῆς Ἐκκλησίας», ὑπῆρξαν ἀντιφατικοὶ ὅσον ἀφορᾷ τῇ στάσει τοὺς ἔναντι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας. Τόσο στὸ «ἐκκλησιαστικό», ὅσο καὶ στὸ θέμα τῶν κινητοποιήσεων γιὰ τίς ταυτότητες, ἀρκετὸ νερό καὶ λίπασμα ἔρριξαν στὸν ἀγρό τοῦ παπισμοῦ καὶ ἔδωσε πλούσια σοδεῖα. Γιατί διαμαρτύρονται τώρα, πού ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κινήθηκε ἀνεξάρτητος μέσα στοὺς θαλάμους τῆς ὑψηλῆς διπλωματίας καὶ τοὺς ἀγνόησε καὶ αὐτοὺς καὶ τῇ «φωνῇ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ»; Ἄς εἶνα ἔτοιμοι νὰ δοῦν καὶ χειρότερα...

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

τὴν πληγὴ τῆς ἀθυμίας, πού εἶχε κυριέψει τὴν ψυχὴ του. Νὰ διασκεδάσει τὸ νέφος τῶν λογισμῶν, πού ἀναστάτωναν καὶ λυποῦσαν τὸν ἀγαπημένο συλλειτουργό. Τόσο μεγάλος ἦταν ὁ διωγμός, πού ξέσπασε μετὰ τὴν ἐκτόπιση τοῦ μεγάλου Ποιμένα, τοῦ Χρυσοστόμου, πού ἔκαμψαν τὸ ἠθικὸ τοῦ συνεπισκόπου του.

Στὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς τὸ ὕφος ἀλλάζει. Ὁ πατερικός λόγος γίνεται τώρα ἐλεγκτικός. Στρέφεται μὲ παρρησία σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς πρωταίτιους τῆς ἀνωμαλίας, στὸν «λήρο», ὅπως τὸν ἀποκαλεῖ, Ἀρσάκιο καὶ διατυπώνει τὸ «κατηγορῶ» του. Ἡ πρώτη του καταγγελία εἶναι, ὅτι ἡ βασίλισσα τὸν ἔστησε μὲ τὴ βία στὸ θρόνο τῆς Κωνσταντινούπολης. Διὰ τῆς βίας τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας ἐξορίσθηκε ὁ πραγματικὸς ποιμένας, διὰ τῆς βίας ἐγκαταστάθηκε ὁ ψευδοποιμένας. Στὴ συνέχεια δίνει μιὰ συγκλονιστικὴ πληροφορία. Ὑπῆρξε ἓνα πλῆθος ἐπισκόπων καὶ ἱερέων, οἱ ὁποῖοι δὲ θέλησαν νὰ ἔρθουν σὲ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τὸν παράνομο Πατριάρχη, πού τοὺς ἐπέβαλε τὸ παλάτι μετὰ τὸ διωγμὸ του καὶ τὴν ἐξορία του. Ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἔθλιψε ὁ Ἀρσάκιος. Καὶ μὴ φαντάζεστε μιὰ ἀπλή στενοχώρια. Ὑπέφεραν σκληροὺς διωγμούς. Σὲ συνεργασία μὲ τὸ παλάτι καὶ μὲ τὸ στρατὸ ὁ ψευδοεπίσκοπος τοὺς καταδίωξε καὶ τοὺς φυλάκισε. Πολλοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς, ὅπως ἀναφέρει στὴν ἐπιστολὴ τοῦ Ὁ Χρυσόστομος, ἀπέθαναν, χάριν του καὶ χάριν τῆς κανονικῆς, ἐκκλησιαστικῆς τάξης, στὴ φυλακή.

Τὸ ἓνα σκέλος τῶν καταγγελιῶν λοιπὸν ἀναφέρεται τόσο στὴ σκληρότητα τοῦ Ἀρσακίου ὅσο καὶ στὴν ἀνόσια

συμμαχία του μέ την κοσμική εξουσία για νά εξοντώσει τούς αντιπάλους του.

Τό δεύτερο σκέλος τοῦ γεμάτου παρηρσία ἐλεγκτικοῦ πατερικοῦ λόγου στρέφεται καί στιγματίζει τήν φρικτή ἐκκλησιαστική πράξη, πού τόλμησε νά διαπράξει ὁ Ἀρσάκιος. **«Ὁ γάρ προβατόσχημος ἐκεῖνος λύκος, ὁ σχῆμα μέν ἔχων ἐπισκόπου, μοιχός δέ ὑπάρχων, ὡς γάρ ἡ γυνή μοιχαλὶς χρηματίζει, ἡ ζῶντος τοῦ ἀνδρός ἐτέρῳ συναφθεῖσα, οὕτω καί οὗτος μοιχός ἐστίν, οὐ σαρκός, ἀλλά πνεύματος. Ζῶντος γάρ ἐμοῦ ἤρπασέ μου τόν θρόνον τῆς Ἐκκλησίας»** (Γιατί ὁ προβατόσχημος ἐκεῖνος λύκος, ἔχει σχῆμα μέν ἐπισκόπου, ἀλλά εἶναι μοιχός, γιατί ὅπως ἡ γυναίκα χαρακτηρίζεται μοιχαλίδα ὅταν, ἐνῶ ζῇ ὁ ἄντρας τῆς συνάπτει σχέση με ἄλλο ἄντρα, ἔτσι κι αὐτός εἶναι μοιχός, ὄχι στή σάρκα, ἀλλά στό πνεῦμα. Ἐπειδή, ἐνῶ ἐγώ ζῶ, μοῦ ἄρπαξε τό θρόνο τῆς Ἐκκλησίας).

Μᾶς προξενοῦν ἐντύπωση οἱ σκληροί καί βαρεῖς χαρακτηρισμοί τοῦ Χρυσοστόμου γιά τόν Ἀρσάκιο. Ἕνας κακοπροαίρετος θά τούς χαρακτήριζε ὡς ὕβρεις, πού ἐκφέρονται ἀπό στόμα ἐμπαθοῦς ἀνθρώπου. Τόν ἀποκαλεῖ

«προβατόσχημο λύκο». Βέβαια καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶχε μιλήσει γιά **«λύκους βαρεῖς»**, πού θά ἐμφανίζονταν μετά ἀπ' αὐτόν στήν Ἐκκλησία τῆς Ἐφέσου. Ἐδῶ ὅμως συγκεκριμενοποιεῖται ἡ μομφή σέ ἕνα πρόσωπο. Τόν ὀνομάζει «προβατόσχημο» ἀφοῦ ἐξωτερικά παρουσιάζεται καί φαίνεται ὡς πρόβατο, ἐνῶ εἶναι λύκος, πού ἐπιδιώκει νά ἄρπάξει καί νά κατασπαράξει τά πρόβατα. **«Ὁ σχῆμα μέν ἔχων ἐπισκόπου»**, συνεχίζει ἀμφισβητώντας ἀκόμα καί τό ἐπισκοπικό του ἀξίωμα. Στό ἐξωτερικό σχῆμα ἐμφανίζεται ὡς ἐπίσκοπος, στήν πραγματικότητα ὅμως δέν εἶναι. Τί εἶναι τότε; **«Μοιχός, οὐ σαρκός, ἀλλά πνεύματος»**. Ἐχει διαπράξει βαρύτατη ἁμαρτία. Τήν πνευματική μοιχεία. Καί πῶς τεκμηριώνει αὐτόν τόν βαρύτατο χαρακτηρισμό; **«Ζῶντος γάρ ἐμοῦ ἤρπασέ μου τόν θρόνον τῆς Ἐκκλησίας»**. Ἡ ἄρπαγή τοῦ θρόνου τοῦ βίαια ἐκθρονισθέντος Χρυσοστόμου ἀπό τόν Ἀρσάκιο ἦταν ἡ βαρεῖα ἁμαρτία τῆς πνευματικῆς μοιχείας.

Πολλά ἔχουν ἀκουστεῖ κατὰ καιροῦς γιά τό σημερινό ἐκκλησιαστικό πρόβλημα. Τό ἀπόσπασμα ἀπό τήν ἐπιστολή αὐτή τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου

Παπα-Γιάννη

Μ' αὐτά, πού βλέπεις καί ἀκοῦς, τί πιστεύεις; Τά παιδιά, πού χειροκροτοῦν τό Χριστόδουλο καί φωνάζουν «εἶσαι μέγας», «τόν πᾶνε» ἀληθινά ἢ τοῦ βρῆκαν τήν ἀχίλλεια φτέρνα καί τόν περνοῦν ψιλό γαζί;

**Φιλικά
Παπα-Γιώργης**

μπορεί νά μᾶς βοηθήσει, σάν πυξίδα, γιά νά διατυπώσουμε τίς παρακάτω σαφείς ἀπόψεις:

1) Πατερικός λόγος δέν εἶναι μόνον ἐκεῖνος, πού παρηγορεῖ τά πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας κατά τίς στιγμές τῆς περιπέτειας, τοῦ διωγμοῦ καί τῆς βαθείας θλίψης τους. Πατερικός λόγος εἶναι καί αὐτός πού ἐλέγχει τίς παρανομίες καί τίς ἀταξίες, πού ἐπιτελοῦν τά συγκεκριμένα πρόσωπα, ἔστω καί ἂν ἔχουν προωθηθεῖ σέ θρόνους ἐπισκοπικούς καί ἔχουν συνάψει δεσμούς συναντίληψης μέ τήν κοσμική ἐξουσία.

2) Τό δικαίωμα τῆς κριτικῆς, ἀκόμα καί τῆς σκληρῆς κριτικῆς, δέν δικαιούται κανεῖς νά τό ἀποκλείσει καί ἀπό τοὺς σημερινούς, δώδεκα μητροπολίτες, πού σήκωσαν τό σταυρό τοῦ διωγμοῦ καί περπάτησαν στά ἴχνη τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Ἔχουν τό δικαίωμα ἀλλά καί τήν εὐθύνη νά στιγματίσουν μέ τό λόγο τους:

α) Τή σκληρότητα καί τή βία, πού ἄσκησαν οἱ σύγχρονοι «προβατόσχημοι λύκοι» πρὸς ὅσους ἀπό τό ἱερατεῖο ἢ τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἀντέδρασαν στίς παράνομες πράξεις τους.

β) Τήν ἀθέμιτη συμμαχία τους μέ τίς ἐξουσίες γιά νά ἐπιβάλουν καί νά παγιώσουν τίς ἀντικανονικές ἐνέργειές τους.

γ) Τήν ἀπαράδεκτη ἐκκλησιαστικά πράξη τῆς ἀρπαγῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας, δηλαδή τῆς Μητροπόλης, πού βίαια καί ἀντικανονικά θεωρήθηκε κενή. Τήν πράξη τῆς πνευματικῆς «μοιχείας».

Αὐτή ἡ ἀντίδραση ἐκφράζει πατερικό λόγο, ἀλλά καί πατερική στάση στίς μεγάλες ἐκκλησιαστικές κρίσεις.

Ἄρχιμ. Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

ΨΙΘΥΡΟΙ

Τά τρία χαστούκια.

Τρία ἡχηρά χαστούκια ἔφαγε, τελευταία, ὁ κ. Χριστόδουλος. Καί βρίσκεται, κυριολεκτικά, ναρκωμένος.

Θά ἀποροῦν οἱ ἀναγνώστες μας, γιατί κά-
νουμε λόγο γιά τρία χαστούκια, μιά καί
στήν ὁθόνη τῆς τηλεόρασης ἐμφανίστηκε
μόνο τό ἓνα, πού, ἀνεπίτρεπτα βέβαια, τό
ἀποτόλμησε ὁ παλαιοημερολογίτης νέος.
Γιά νά τοὺς ἐνημερώσουμε, ὑπενθυμίζουμε,
ὅτι τό δεύτερο χαστούκι τό εἰσέπραξε ὁ φι-
λόδοξος ἐκκλησιαστικός «ἡγεμόνας» στή
Μακεδονική πρωτεύουσα, ὅταν προσῆλθε
νά πάρει τιμητικό διδακτορικό δίπλωμα, γιά
εἰσφορά στήν ἐπιστήμη τοῦ Ἀσκληπιοῦ,
πού ποτέ του δέν κατέθεσε. Οἱ νέοι τῆς Θεο-
σσαλονίκης πρόταξαν τὰ στήθη τους καί τόν
ἐμπόδισαν νά διαπομπεύσει τήν ἐπιστήμη
τους, εἰσπράττοντας τιμές, πού δέν τοῦ ἀ-
νῆκαν.

Ἀλλά, τόν ἴδιο καιρό, δέχτηκε καί ἓνα
τρίτο χαστούκι. Αὐτή τή φορά ἀπό τόν Πα-
τριάρχη τῆς ἄλλοτε βασιλεύουσας, πού
μπήκε-βγήκε στόν ἑλληνικό χῶρο, σά νά
βρισκόταν στό σπίτι του, χωρίς νά δώσει
καμιά σημασία στόν κ. Χριστόδουλο. Ἀν-
τίθετα, κινήθηκε σάν προϊστάμενός του, σάν
ἐπόπτης τῶν ἑλληνικῶν ἐκκλησιαστικῶν
πραγμάτων. Εἰσέπραξε κατ' ἀποκλειστι-
κότητα τὰ ροδοπέταλα. Ἔδωσε συμβουλές,
ὡς ὁ ποιμενάρχης τῆς περιοχῆς. Ἔβαλε καί
στήν τσέπη του τόν «ὀβολό»(!) τῶν ἑκατό
ἐκατομμυρίων, πού τοῦ προσέφερε κάποια
ἡγουμένη. Καί ἀπῆλθε μεγαλοπρεπῶς.

Ἡχηρά τὰ χαστούκια. Ἀλλά καί γιά τίς
τρεῖς περιπτώσεις, οὔτε ἄχνα δέν ἔβγαλε ὁ
λαλίστατος κ. Χριστόδουλος. Τά εἰσέπραξε
ἄφωνος. Ποίος, ἄραγε, θά τόν παρηγορήσει;

Παραπληροφόρηση (1)

Πάρτετε μία πρώτη γεύση παραπληροφόρησης.

Σέ διάστημα δυό εβδομάδων πέρασαν στη δημοσιότητα δυό ομάδες εκκλησιαστικών σκανδάλων. Καί μιλάμε για ομάδες, γιατί δέν ἀφορούσαν ἓνα μόνο πρόσωπο, ἀλλά περισσότερα.

Ἡ πρώτη ομάδα σκανδάλων ἀπασχόλησε τό τηλεοπτικό κοινό ἐπὶ τέσσερες ὁλόκληρες ὥρες. Ἦταν ἓνα χρονικό μερικῶν ἀπὸ τίς ἀθλιότητες τοῦ ἀνεκδιήγητου Μητροπολίτη Παντελεήμονος Μπεζενίτη καί κάποιων κατορθωμάτων(!) ἑνὸς γραμματέα Μητροπόλεως τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδας. Τά ὅσα δημοσιοποιήθηκαν, ἀποτελοῦν ἔκρηξη μεγατόνων. Ἦταν σάν νά ἄνοιξε ἡ κόλαση. Ἀλλά, ταυτόχρονα, ἀποδείχτηκε περίτρανα, ὅτι καί στίς δυό περιπτώσεις θρίσκειται φίλος ἀγαπητός καί προστάτης τῶν σκανδαλοποιῶν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος.

Τό δεύτερο σκάνδαλο ξέσπασε στή Μονή τῆς Πάτμου, πού ὑπάγεται στό Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καί ἐκεῖ, σύμφωνα μέ τίς δημοσιογραφικές πληροφορίες, μπῆκε ὁ ἀρμόδιος εἰσαγγελέας, γιά νά διερευνήσει τήν ὑπόθεση.

Καί ἐρχόμαστε στήν πράξη τῆς παραπληροφόρησης. Ὁ εὐνοημένος δημοσιογράφος τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς αὐλῆς, σά νά μήν πῆρε καμμία εἴδηση γιά τό πρῶτο, σκάνδαλο, τό ἀποσιώπησε. Δέν εἶπε λέξη. Τό ἄφησε νά τό παρασύρει ὁ χρόνος. Γιά τό δεύτερο, ὅμως, ἔγραψε ὁλόκληρο ρεπορτάζ. Καί, μάλιστα, τονίζοντας, ὅτι τό Μοναστήρι αὐτό ἀνήκει στό Πατριαρχεῖο καί, ἄρα, τό Πατριαρχεῖο εὐθύνεται γιά ὀλιγωρία καί γιά ἀνοχή τῶν ἐνόχων.

Παραπληροφόρηση μεγέθους «ἀπάτης».

Παραπληροφόρηση (2)

Καί ἄλλο δεῖγμα παραπληροφόρησης.

Ὅλα τά ἐπίσημα ἔντυπα τῆς Ἐκκλησίας

τῆς Ἑλλάδος, πού ἐλέγχονται ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο καί τήν αὐλή του, ἔδωσαν ἐντελῶς παραποιημένη πληροφόρηση γιά τό ταξίδι τοῦ Πάπα στήν Ἀθήνα. Ἀντιγράφουμε ἀπό ἓνα ἔντυπο. Ἀπό τή μηνιαία ἐφημερίδα «ἡ Ἀλήθεια», τοῦ Μαΐου 2001, μία καί δέν εἶναι δυνατό νά τά μεταφέρουμε ὅλα. «*Ταξίδι στήν Ἀθήνα πραγματοποίησε τήν Παρασκευή 4 καί τό Σάββατο 5 Μαΐου 2001, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, γιά τήν πραγματοποίηση προσκυνηματικῆς ἐπισκέψεως στόν Ἀρειο Πάγο, ὅπου ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος κήρυξε τήν πίστη στόν Ἀληθινό Θεό, ὁ Πάπας Ἰωάννης-Παῦλος Β΄*».

Δηλαδή; Ὁ πρόεδρος τῆς ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κάλεσε τόν Πάπα νά προσκυνήσει στόν Ἀρειο Πάγο; Καί ἐκεῖνες οἱ διαβουλεύσεις μέ τόν κ. Χριστόδουλο προσωπικά, πού κράτησαν ὁλόκληρο χρόνο, τί νόημα εἶχαν; Τόν εἶχε ἐξουσιοδοτήσει ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας;

Ἡ παραπληροφόρηση στήν ἀρχή καλύπτει. Ὑστερα, ὅμως, ἀποκαλύπτει καί διαπομπεύει.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτῆτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνση: 19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχάτο.